

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Z. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2016, č. j. 234/2016-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2019, č. j. 2 A 53/2016 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností, oddělení přestupkového řízení (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 15. 12. 2015, č. j. MHMP 2128180/2015/Pal, uznal žalobce vinným tím, že „dne 08. 06. 2015 kolem 09:58 hodin v Praze 5, v ulici Podbělohorská, u domu č. p. 26 – (v úseku označeném svíslou dopravní značkou „B20a Nejvyšší dovolená rychlost“ – v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena **číslem 30**), se neřídil tímto dopravním značením, když jel s mot. vozidlem tov. zn. Škoda, registrační značky X, rychlostí **50 km/h**, čímž překročil nejvíce zde dovolenou rychlost o **20 km/h**. V tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost **53 km/h**, která byla snížena -3 km/h, a to s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení, u něhož je tolerance ± 3 km/h z naměřené rychlosti vozidla při jeho rychlosti do 100 km/h a $\pm 3\%$ z naměřené rychlosti, pokud by byla vyšší než 100 km/h.“ Tímto jednáním podle správního orgánu prvního stupně žalobce porušil povinnosti vyplývající z § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění, a spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 uvedeného zákona. Správní orgán prvního stupně mu proto uložil podle § 125c odst. 4 písm. e) téhož zákona pokutu ve výši 2.500 Kč a také povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Neshledal totiž důvodnou žádnou z uplatněných žalobních námitek. Konkrétně nepřisvědčil tomu, že ve správním řízení nebylo dostatečně prokázáno, že vozidlo, kterým byl spáchán přestupek, řídil právě žalobce; že správní orgány řádně neprovedly dokazování (zejména tím, že nevyslechly zasahující strážníky a neprovedly účastnickou výpověď žalobce); že správní orgány z protokolu o ústním jednání ze dne 24. 11. 2015 nesprávně dovodily závěr o doznání žalobce ke spáchání údajného přestupku (tedy tzv. „deformovaly důkaz“); že se správní orgány nezabývaly tím, zda se na pozemní komunikaci, po které měl žalobce jet, skutečně v době spáchání údajného přestupku nacházela značka „B20a Nejvyšší dovolená rychlost“ omezující rychlost na 30 km/hod; že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost (nebot' nespecifikuje, v jakém směru měl žalobce jet, nevyplyvá z něj konkrétní forma zavinění údajného přestupku a není v něm uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen také bodový postih); že správní orgány dostatečně neprokázaly a ve svých rozhodnutích neodůvodnily naplnění materiální stránky přestupku, a rovněž, že procesní vada spočívající v nesdělení údajů o oprávněné úřední osobě žalovaným měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

III.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel především nesouhlasí se závěrem městského soudu dovozeného zejména z oznámení o přestupku ze dne 8. 6. 2015 o neexistenci pochybností o tom, že je to právě stěžovatel, který dne 8. 6. 2015 řídil vozidlo, kterým byl spáchán posuzovaný přestupek. Stěžovatel má za to, že oznámení o přestupku nelze, stejně jako úřední záznam, použít jako důkaz, byť o jediné rozhodné skutečnosti; k témuž závěru podle stěžovatele dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36.

[7] Stěžovatel také namítá, že argumentace městského soudu ohledně tvrzené deformace důkazu – obsahu protokolu o ústním jednání ze dne 24. 11. 2015 není přílehlavá. Stěžovatel totiž poukazoval na pochybení správního orgánu prvního stupně a nikoliv žalovaného, ke kterému se vyjadřuje v napadeném rozsudku městský soud. Stěžovatel je přesvědčený o tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně trpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť v něm správní orgán prvního stupně vycházel pouze z protokolu o ústním jednání ze dne 24. 11. 2015, z něhož dovodil nesprávný závěr o doznání stěžovatele ke spáchání údajného přestupku (tedy tzv. „deformoval důkaz“); takový závěr však nelze z protokolu dovodit, neboť se stěžovatel ústního jednání osobně neúčastnil. Podle stěžovatele tedy není z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zřejmé, na základě čeho tento správní orgán dospěl k závěru, že se posuzovaného přestupku dopustil právě stěžovatel. Tuto vadu přitom nemůže napravit ani odůvodnění napadeného rozhodnutí. Městský soud podle stěžovatele pochybil také v tom, že nijak nespecifikoval, jakým konkrétním podkladem kromě oznámení o přestupku ze dne 8. 6. 2015 podpořily správní orgány závěr, že řidičem vozidla, kterým byl spáchán posuzovaný přestupek, byl stěžovatel. Ani z jednoho v napadeném rozsudku vyjmenovaných podkladů

pokračování

(fotodokumentace, ověřovací list k měřicímu zařízení, záznam o lustraci v registru silničních vozidel, příkaz o uložení pokuty) nelze podle stěžovatele dovodit, kdo byl řidičem vozidla.

[8] Stěžovatel se rovněž neztotožňuje se závěrem městského soudu o tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Tuto vadu stěžovatel dovozuje ze skutečnosti, že výrok uvedeného rozhodnutí nespécifikuje, v jakém směru měl stěžovatel jet. Nelze z něj tudíž ani jednoznačně dovodit, zda stěžovatel spáchal přestupek, který je mu kladen za vinu. Stěžovatel městskému soudu vytýká, že argumentoval skutečnostmi vyplývajícími z fotodokumentace. Pro posouzení výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ale není relevantní obsah správního spisu, podstatné je pouze to, co je uvedeno v samotném výroku. Takový závěr lze podle stěžovatele dovodit např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2013, sp. zn. II. ÚS 2529/12, z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, nebo z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53, a ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42. Na posledně uvedený rozsudek přitom stěžovatel poukazyval i v žalobě, ale městský soud se v napadeném rozsudku s tímto odkazem na příslušnou judikaturu nevypořádal; porušil tedy stěžovatelovo právo na řádné odůvodnění. Povinnost městského soudu vypořádat se s odkazem na judikát uplatněný v žalobě dovozuje stěžovatel například z nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 682/15.

[9] Stěžovatel nakonec městskému soudu vytýká i to, že rozhodnutí správních orgánů nezrušil pro nepřezkoumatelnost z důvodu, že neobsahovaly řádné odůvodnění formy zavinění posuzovaného přestupku stěžovatelem, a že namísto správních orgánů tyto úvahy sám doplnil v napadeném rozsudku. Městský soud tedy nahrazoval činnost, k níž jsou v první řadě povinny správní orgány, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 - 30. Stěžovatel nadto se závěrem městského soudu, že posuzovaného přestupku se stěžovatel dopustil z nedbalosti vědomé, nesouhlasí. Má za to, že nebylo prokázáno (a městský soud ani nezkoumal), že by věděl o tom, jakou rychlostí jede a jaký v úseku platí rychlostní limit, a tedy že se dopouští přestupku.

IV.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek městského soudu mimo jiné pro vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítal.

[14] Jak již Nejvyšší správní soud také vyslovil, s kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu

na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[15] Stěžovatel konkrétně městskému soudu vytýká, že nezrušil správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť v nich správní orgány neuvedly, jakou formu zavinění vzaly za zjištěnou při údajném spáchání posuzovaného přestupku stěžovatelem a závěr o existenci zavinění vůbec neodůvodnily.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že shledal-li by nyní, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadené rozhodnutí skutečně byla v části týkající se formy zavinění přestupku nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, byl by dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku i správních rozhodnutí. Dospěl však k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.

[17] Podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), platného a účinného v době rozhodování správních orgánů (viz § 75 odst. 1 s. ř. s.), *ke odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.* Skutková podstata vyjádřená v § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu u překročení rychlosti požadavek úmyslného zavinění nestanovil.

[18] Kasační soud přisvědčuje stěžovateli, že závěr o zavinění ve formě nedbalosti správní orgán prvního stupně v rozhodnutí blíže nerozvádí a nerozlišuje mezi nedbalostí vědomou a nevědomou. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v tomto směru dosti kusé. Správní orgán prvního stupně pouze uvádí ve výroku rozhodnutí, že stěžovatel „[...]spáchal byt' i z nedbalosti, přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. [...]“ a v odůvodnění rozhodnutí, že „[c]o se týká míry zavinění, správní orgán konstatuje, že ke odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, což v daném případě nenastalo“. Tento nedostatek nenapravit ani žalovaný v napadeném rozhodnutí.

[19] Nejvyšší správní soud však již v minulosti dovedl, že za situace, kdy je bezpečně a bez důvodných pochybností zjištěn skutkový stav věci spočívající ve spáchání přestupku výrazným překročením nejvyšší dovolené rychlosti a sám přestupce nevyvolá žádnou pochybnost ohledně zavinění, je možné vyslovit nedbalostní zavinění bez bližšího zdůvodnění (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 - 48). Zavinění minimálně ve formě nedbalosti totiž vyplývá již z povahy spáchaného přestupku. V nynější věci jel stěžovatel motorovým vozidlem v úseku pozemní komunikace, v němž byla nejvyšší povolená rychlost 30 km/hod, rychlostí 50 km/hod. Tím překročil nejvýše povolenou rychlost o 20 km/hod. Jestliže se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle dovést, že si pachatel na základě svých zkušeností a znalostí řidiče musel být vědom tohoto protiprávního jednání (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018 - 42, nebo ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017 - 54, ve kterém soud vyslovil, že pokud by si „stěžovatel nebyl vědom v uvedené situaci překročení rychlosti, patrně by nesplňoval ani kritéria pro obdržení řidičského oprávnění“). Nejvyšší správní soud dokonce v obdobném případě shledal dostatečným implicitním dovozením zavinění ve formě vědomé nedbalosti (srov. např. rozsudek ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018 - 42). I pokud by se však jednalo o nedbalost nevědomou, nemělo by to vliv na skutečnost, že stěžovatel spáchal dopravní přestupek (viz § 3 a § 4 odst. 1 zákona o přestupcích). Pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí se může promítnout do rozhodování o druhu a výměry sankce (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích), tedy do odůvodnění rozhodnutí o přestupku. Takové

pokračování

rozlišení však nemusí být výslovně uvedeno ve výrokové části rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37).

[20] V nynějším případě správní orgán prvního stupně uložil stěžovateli pokutu ve výši 2.500 Kč podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, tedy na samé spodní hranici zákonného rozmezí. Jakékoliv úvahy o zavinění, tedy o tom, zda stěžovatel spáchal přestupek z nedbalosti vědomé či nevědomé, tudíž neměly na stanovení výše sankce žádný vliv. Stěžovatel by tedy nemohl ani v případě preciznějšího posouzení formy zavinění dosáhnout příznivějšího rozhodnutí, než kterého se mu dostalo. Nebyl tedy nikterak zkrácen na svých právech (obdobně srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017 - 38, či ze dne 4. 1. 2018, č. j. 3 As 218/2016 - 38). Nejvyšší správní soud tedy má za to, správní orgán prvního stupně nezatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pokud přímo ve výroku nespécifikoval, zdali se stěžovatel dopustil přestupku z nedbalosti vědomé či nevědomé, a v odůvodnění tohoto rozhodnutí neuvedl hlubší úvahy o formě zavinění. Napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil závěry rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jelikož na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadené rozhodnutí je třeba pohlížet jako na jeden celek, vztahují se výše uvedené závěry o dostatečnosti odůvodnění úvah o formě zavinění i na napadené rozhodnutí.

[21] Podle stěžovatele vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů vykazovalo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i z toho důvodu, že uvedený správní orgán v něm pouze na podkladě protokolu o ústním jednání ze dne 24. 11. 2015 dospěl k závěru, že stěžovatel spáchal posuzovaný přestupek. Z tohoto protokolu ale nelze takový závěr dovodit (správní orgán prvního stupně totiž podle stěžovatele z tohoto protokolu vyvodil, že se stěžovatel měl při ústním jednání doznat k protiprávnímu jednání, ač se jednání neúčastnil).

[22] Ani v tomto případě kasační soud argumentaci stěžovatele nepřisvědčil. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že za podklad pro vydání tohoto rozhodnutí (kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání posuzovaného přestupku) nevzal tento správní orgán výlučně protokol o ústním jednání ze dne 24. 11. 2015, ale rovněž další důkazní prostředky (fotodokumentaci, ověřovací list pro silniční rychloměr, stanovisko orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy k provádění měření rychlosti, záznam o lustraci v registru silničních vozidel, příkaz o uložení pokuty ze dne 23. 7. 2015, č. j. MHMP 1317784/2015/Pal, odpor proti příkazu o uložení pokuty, vyrozumění o zahájení řízení o přestupku, předvolání k ústnímu jednání), přičemž při jejich hodnocení – jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti – posuzoval, zda se stěžovatel dopustil daného přestupku (viz s. 3 rozhodnutí). Nadto z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela zřejmé, že se ústní jednání konalo v nepřítomnosti stěžovatele, neboť ten se k ústnímu jednání nedostavil, ač o jeho konání byl včas a řádně vyrozuměn a byl na něj řádně předvolán (viz s. 4 rozhodnutí). Také v protokolu o ústním jednání ze dne 24. 11. 2015 je uvedeno, že na ústním jednání stěžovatel nebyl přítomen. Správní orgán prvního stupně se tedy v rozhodnutí nedopustil tvrzené tzv. deformace důkazu – protokolu o ústním jednání ze dne 24. 11. 2015; rozhodnutí o přestupku tedy vadu nepřezkoumatelnosti ani pro uvedené nevykazuje.

[23] Stěžovatel rovněž namítá, že městský soud porušil jeho právo na řádné odůvodnění, neboť se v napadeném rozsudku nikterak nevyřadil s odkazem na příslušnou judikaturu v obdobné věci uvedeným v žalobě, konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42. V něm kasační soud shledal, že nedostatek výroku správního rozhodnutí nelze překonat poukazem na fotografie, které jsou součástí správního spisu a jimiž byl proveden důkaz listinou.

[24] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[25] Napadený rozsudek uvedeným kritériím přezkoumatelnosti vyhovuje. Městský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a předestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými stěžejní žalobní argumentaci vypořádal. Ostatně stěžovatel proti výkladu podanému městským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na více místech s ním polemizuje, což by v případě chybějících důvodů prakticky nebylo možné. Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadený rozsudek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24).

[26] Stěžovatel poukazoval na již citovaný rozsudek č. j. 2 As 111/2015 - 42 na podporu své žalobní argumentace o tom, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, neboť v něm není dostatečně konkretizováno místo spáchání přestupku. Tuto žalobní argumentaci však městský soud neopomněl vypořádat, věnoval se jí v odst. 21. a 22. napadeného rozsudku a dospěl k závěru o její nedůvodnosti. Odkaz stěžovatele na citovaný rozsudek č. j. 2 As 111/2015 - 42 (z nějž stěžovatel upozorňuje na závěry o vadě výroku rozhodnutí spočívající v nedostatečné specifikaci místa spáchání přestupku) byl tedy s ohledem na závěr městského soudu o dostatečné konkretizaci místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (nadto v otázce směru jízdy stěžovatele podpořený fotodokumentací obsaženou ve správním spise) vypořádán (shledán nepřiléhavým) implicitně.

[27] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, ale ani pro nesrozumitelnost a neshledal ani jinou vadu řízení před městským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozsudku, dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn. Zabýval se proto zbylými kasačními námitkami, které lze podle jejich obsahu podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[28] Stěžovatel především nesouhlasí se závěry městského soudu vztahujícími se k jeho žalobní argumentaci, podle níž ve správním řízení nebylo dostatečně prokázáno, že vozidlo, kterým byl spáchán posuzovaný přestupek, řídil právě on. V kasační stížnosti vytýká městskému soudu, že v napadeném rozsudku ve své argumentaci poukázal na obsah oznámení o přestupku ze dne 8. 6. 2015, ač oznámení o přestupku nelze stejně jako úřední záznam použít jako důkaz, byť o jediné rozhodné skutečnosti. K tomu stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36, který se mimo jiné věnuje možnosti použití oznámení o přestupku jako důkazu ve správním řízení. Stěžovatel také namítá, že městský

pokračování

soud se v odůvodnění napadeného rozsudku zabýval tím, zda se žalovaný nedopustil tzv. deformace důkazů, ač v žalobě poukazoval na to, že se tohoto jednání měl dopustit správní orgán prvního stupně; argumentace městského soudu tak byla v tomto ohledu nepřiléhavá. Podle stěžovatele městský soud v napadeném rozsudku také nikterak nespécifikoval, na jakém konkrétním podkladě (kromě oznámení o přestupku ze dne 8. 6. 2015, které však nemůže být použito jako důkaz) učinily správní orgány závěr, že řidičem vozidla, kterým byl spáchán posuzovaný přestupek, byl stěžovatel. Takový závěr nevyplývá ani z jednoho z podkladů vyjmenovaných v napadeném rozsudku.

[29] Městský soud v napadeném rozsudku vyjádřil, že nemá pochybnosti o tom, že stěžovatel je osobou, která vozidlo, jímž byl spáchán posuzovaný přestupek, řídila. Ze spisového materiálu, zejména z oznámení o přestupku ze dne 8. 6. 2015, totiž vyplývá, že stěžovatel byl dne 8. 6. 2015 v 9:58 hodin ztotožněn na místě přestupku (ulice Podbělohorská 26, Praha 5) podle občanského a řidičského průkazu; tato skutečnost nebyla vyvrácena ani tím, že se stěžovatel odmítl k věci vyjádřit a oznámení podepsat. V odstavcích 18. až 20. napadeného rozsudku také městský soud vyjádřil, že správní orgány svůj závěr o tom, že byl přestupek spáchán a že jej spáchal stěžovatel, opřely o dostatečné množství důkazů, především o zjištění z fotodokumentace, ověřovacího listu k měřicímu zařízení, záznamu o lustraci v registru silničních vozidel a příkazu o uložení pokuty. Těmto závěrům Nejvyšší správní soud přisvědčuje.

[30] Co se týká obsahu oznámení o přestupku ze dne 8. 6. 2015, Nejvyšší správní soud připomíná, že v případě přestupků spočívajících v překročení dovolené rychlosti povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů záznam z měřicího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty. Obecně lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70, nebo ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 476/2018 - 32). V nynější věci nepředstavovalo oznámení o přestupku jediný či klíčový důkaz o stavu věci, ale jednalo se pouze o podpůrnou listinu. Jak výše uvedeno, správní orgány závěr o tom, že byl přestupek spáchán a že jej spáchal stěžovatel, opřely o skutečnosti získané i z jiných důkazních prostředků, mimo jiné ze záznamu z měřicího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla a záznamu o lustraci v registru silničních vozidel. Použití oznámení o přestupku pouze jako podpůrného důkazního prostředku ve spojení s dalšími důkazními prostředky, které jsou pro věc rozhodné, tudíž není v rozporu s právním názorem uvedeným ve stěžovatelském poukazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36.

[31] S ohledem na právě uvedené je mimoběžná i kasační argumentace, podle níž městský soud v napadeném rozsudku neuvedl, jaké podklady použily správní orgány k učinění závěru o tom, že stěžovatel byl řidičem vozidla, kterým byl spáchán posuzovaný přestupek. Nepřípadná je i stěžovatelova námitka o tom, že se městský soud nevypořádal s namítanou deformací důkazu provedenou správním orgánem prvního stupně, ale tuto vadu posuzoval ve vztahu k žalovanému a napadenému rozhodnutí. V odstavci 19. napadeného rozsudku městský soud zcela zřejmě posuzoval obsah rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neshledal přitom žádné pochybení tohoto správního orgánu. S ohledem na skutečnost, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, uzavřel, že žalovaný (tím, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil) se nedopustil tvrzené deformace důkazů.

[32] Stěžovatel v kasační stížnosti odmítá i závěr městského soudu ohledně bezvadnosti výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zejména co do upřesnění, v jakém směru

měl stěžovatel jet, když se dopustil tvrzeného přestupku. Ačkoliv k posouzení skutkové věty je podstatné pouze to, co je uvedeno ve výroku správního rozhodnutí, městský soud nesprávně argumentoval skutečnostmi vyplývajícími z fotodokumentace obsažené ve správním spise.

[33] Otázkou specifikace místa spáchání přestupku se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých rozhodnutí a dospěl k závěru, že není nutné specifikovat místo spáchání přestupku „na metr“ přesně, což v případě přestupků překročení nejvyšší povolené rychlosti není ani objektivně možné. Kasační soud např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, uvedl, že místo spáchání přestupku lze vymezit přesněji, a to např. za pomoci uvedení čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popřípadě zmíněním v blízkosti stojícího dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS, přičemž vadou výroku není neuvedení směru jízdy vozidla. Uvedení směru jízdy sice podrobněji specifikuje způsob spáchání přestupku, nicméně není nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku. Je nutné mít také na paměti, že posouzení, zda místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí je dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností v každém jednotlivém případě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52). V každém individuálním případě je tedy nutné posoudit, zda úsek pozemní komunikace popsáný ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku je vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.

[34] Úsek pozemní komunikace, kde v nynějším případě k přestupku došlo, je ve skutkové větě výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně popsán názvem ulice (Podbělohorská) s bližší specifikací „u domu č. p. 26“. Místo spáchání přestupku je tedy upřesněno uvedením domu nacházejícího se v blízkosti místa spáchání přestupku, což – jak již Nejvyšší správní soud dovodil ve své judikatuře - postačuje ke konkretizaci místa spáchání přestupku. Takto specifikované místo spáchání přestupku spolu s uvedením času a způsobu jeho spáchání je způsobilé konkretizovat daný skutek tak, aby nebyl zaměněn s jiným. Je tedy postaveno dostatečně na jisto, kde ke spáchání přestupku došlo, a není proto ani podstatné, že ve výroku rozhodnutí v tomto případě není uveden směr jízdy vozidla. Jak výše uvedeno, ačkoliv uvedení směru jízdy vozidla řízeného osobou, která je obviněna z přestupku, podrobněji specifikuje způsob spáchání přestupku, není nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku; podstatné je to, že skutek byl v nyní posuzované věci vymezen tak, aby nemohl být zaměněn s jiným.

[35] Městský soud tedy nepochybil, neshledal-li stěžovatelovu žalobní argumentaci ohledně nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro neuvedení směru jízdy stěžovatele nedůvodnou, přičemž v odůvodnění poukázal na to, že směr jízdy vozidla je zřejmý z fotodokumentace obsažené ve správním spise. Pro právě uvedené závěry o dostatečném vymezení skutkových okolností spáchání přestupku ve výroku správního rozhodnutí (o přezkoumatelnosti výroku) shledal kasační soud nepřijatelnými i odkazy stěžovatele na nález Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2013, sp. zn. II. ÚS 2529/12, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53, a ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42.

[36] Stěžovatel nakonec nesouhlasí ani se závěrem městského soudu, že se posuzovaného přestupku dopustil z nedbalosti vědomé. Má za to, že nebylo prokázáno (městský soud to ani nezkoumal), že by stěžovatel věděl o tom, jakou rychlostí jede a jaký v úseku platí rychlostní limit, a tedy že se dopouští přestupku. Stěžovatel se neztotožňuje s úvahou městského soudu, že pokaždé, když řidič překročí rychlost, musí jednat z vědomé nedbalosti. Ve skutečnosti

pokračování

je velmi časté právě překračování rychlosti z nedbalosti nevědomé, protože neustálé sledování tachometru v řídičské praxi je značně nebezpečné a dopravní značku lze také přehlédnout.

[37] Problematikou formy zavinění v nynější věci se kasační soud podrobně zabýval již v odstavcích [15] až [20] tohoto rozsudku, na které nyní pro stručnost odkazuje. Stěžovatelova argumentace, že si nemusel všimnout překročení povolené rychlosti, protože neustálé sledování tachometru je nebezpečné a dopravní značku lze také přehlédnout, je přitom zcela mimoběžná. Mít pod kontrolou své vozidlo (znát rychlost, jakou se pohybuje, a moci ji ovlivnit) je základní povinností každého řidiče. Ostatně proto jsou automobily vybaveny rychloměry a řidiči mají povinnost udržovat vozidlo v náležitém technickém stavu, aby se na zobrazené údaje mohli spolehnout. Totéž platí o povinnosti sledovat dopravní značky. Řízení „podle citu“ a rezignace na sledování tachometru jsou nezodpovědnou volbou konkrétního řidiče; takové jednání přitom nemůže řidiče ze spáchání přestupku vyvinít a založit jeho beztrestnost, jak zřejmě dovozuje stěžovatel. Objektivní kritérium (jaký rychlostní limit v místě měření platí) vyplývá z pravidel provozu na pozemních komunikacích, jejichž znalost musel stěžovatel prokázat, než získal řídičské oprávnění. Obecně není důvod dokazovat a zvláště odůvodňovat, zda stěžovatel věděl, že projíždí úsekem na pozemní komunikaci, v němž je nejvyšší dovolená rychlost 30 km/hod. Nadto, jak již výše v tomto rozsudku uvedeno, i kdyby se stěžovatel dopustil překročení povolené rychlosti z nedbalosti nevědomé, nemělo by to žádný vliv na závěr o naplnění skutkové podstaty přestupku (§ 3 zákona o přestupcích), ani na výši uložené sankce.

[38] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené skutečnosti uzavírá, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) nebyl v posuzované věci naplněn.

VI.

[39] Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[40] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu